

Gustav Körtgével A Salzwedeli Kiállításon, 1998-Ban

1945 májusában, Salzwedelben szabadultunk föl, és 1999-ben volt ebben a német városkában egy kiállításom. Ez a fénykép itt készült. Gustav Körtgével vagyok itt látható, akinek a családja 1945 tavaszán fontos szerepet játszott az életemben.

Az amerikaiak szabadítottak föl minket Salzwedelben. Akkor már ki lehetett menni a lágerből, és mi kimentünk a városba, lakásokba is bementünk, ahol éppen uzsonnáztak, és sokszor egyszerűen elvettük a kaját az uzsonnaasztalról, és ettük. Ilyet csináltunk, igen. Aztán pár napig ott fosztogattunk -- ezt komolyan mondom; volt, aki cipőt is szerzett, mert cipőüzletbe is bementünk.

Az amerikaiak egy volt német katonai akadémiának a helyiségeiben helyeztek el minket, de hát mégiscsak láger volt az is. És akkor nekem volt egy óriási ötletem. Azt mondtam a két barátnőmnek, hogy menjünk, keressünk egy helyet a városban, ahol lakhatunk -- egy civil lakásban valahol. Én tudtam németül hármunk közül, és én tényleg bementem, becsöngettem lakásokba. Több helyre csöngettem be -- voltak, akik egyszerűen kirúgtak, nem álltak velem szóba --, és így jutottunk el Körtgéékhez. Körtge néni egy idős néni volt, aki azt mondta, hogy hát jöhetünk, most úgy sincs itt a fia és a fiának a családja, elférünk. Ez a néni nagyon kedves volt, és akkor odaköltöztünk. Csodálatos volt egy normális ágyban aludni -- jaj, hát az óriási volt!

Egészen meg voltunk lepve, mert Körtge nénivel csak azt beszéltük meg, hogy ott fogunk lakni, de ő egyszer csak megjelent egy tányér levessel -- szóval adott enni is. Attól fogva úgy kezdődött a nap a számunkra, hogy kimentünk a lágerba, ahol azért fenntartottuk a helyünket mindenesetre. A barátnőink félretették nekünk az előző napi vacsorát, azt megettük, aztán visszamentünk Körtge nénihez, aki közben megfőzte az ebédet, és megettük az ebédet is. Időközben hazajött Körtge néni fia, a fia családja is, az unoka is -- ők is kedvesek voltak. Ott gyöngyéletünk volt.

Aztán egy szép napon azt mondtam a két barátnőmnek, hogy gyerekek, menjünk haza, induljunk el, ne várjuk meg, amíg itten szervezeten hazaszállítanak minket. Körtge néni fia kikísért minket a vonathoz, és ott tényleg volt egy vonat, be is szálltunk. De aznap nem indult el, csak másnap reggel, mert délutántól már nem jártak a vonatok -- és akkor ott aludtunk a vonatban. Három hétig tartott, amíg megérkeztünk Budapestre.

A Körtge családdal megmaradt a kapcsolat. Leveleztünk az öreg Körtge nénivel, és amikor Körtge néni meghalt, akkor a fiával leveleztünk, aztán annak a fiával, Gustavval: képeslapokat küldtünk, boldog újévet kívántunk... Ez a Gustav Körtge itt is volt egyszer Budapesten, és én is voltam náluk pár évvel ezelőtt. 1998-ban Salzwedelben volt egy kiállításom, és Gusztikával, aki még kisfiú volt, mikor a nagymamája 1945-ben szállást adott nekünk, avval voltam én ottan -- most már hatvanvalahány éves. Nagyon rendes ember lett.